

МАГАРЕТО НА ЧИЧО ПЕЛО

(По Лафонтенъ)

Живѣеше си кротко чичо Пело въ едно планинско и голѣмо село. Той бѣше сладкодуменъ и добрякъ, накуцваше съ единия си кракъ. Но толкова не бѣше въ туй бедата: на Пело нѣщо куцаше въ главата.

Веднѣжъ и той, ей тъй по навикъ старъ, запжти се да иде на пазаръ. Въ торбичката съсь хлѣбъ и прѣсенъ лукъ, съ тояжката въ ржка — куцукъ, куцукъ, най-сетне Пело стигна на пазара, на едрс почна да се разговаря съсь този, съсь онзи, съ разни продавачи, съ приятели, съ търговци, съ купувачи.

Гледà коли, гледà волове, прегледа нѣколко подкови, но поразмисли по-добре и при едно магаре спрѣ.

— Продавашъ ли магарето, човѣче?

— Продавамъ го! — търговецътъ му рече.

Тогава между двамата безъ мжка, по български започна пазарлъка:

— Магарето добро е — давамъ триста!

— За тѣзъ пари — таквазъ порода чиста?

— Добавямъ още петдесетъ, човѣче!

— И още петдесетъ — да свършимъ вече!

Уловиха се двама за ржцетѣ, завикаха, събраха се мжжетѣ. Отъ всѣкжде шушукаха съсь смѣхъ, събираха се на тълпи по тѣхъ, но двамата все още съ потъ и мжка, по български въртѣха пазарлъка. Най-сетне нѣщо важно двама рекоха и пазарлъка изведнѣжъ отсѣкоха. Ала единъ обади се тогава, като видѣ, че работата става. (Той бѣ човѣкъ добъръ, отъ друго село).

— Че що ти е магаренцето, Пело?

— Ехъ, братко, що ме питашъ — остави я, дотегна ми и менъ отъ самотия, та за радумка и за почерпушка това магаре ще ми бжде дружка! Ще ми преде, или ще сучи прежда, ще шета и дома ще ми подрежда, ще ми вари понѣкога чорбица, ще ходи лѣте съ менъ на воденица.

И тъй съ ослето трѣгна чичо Пело, полека-лека стигнаха въвъ село. Задружно тамъ двамина заживѣха, единъ за другъ — и радость и утеха.

Магаренцето взе отъ стрина Филка въвъ заемъ чудна шаре-